

DOKOŘÁN

ZÁŘÍ
2023
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

ocitáme se v měsíci září a s ním se pro nás otevírá nová divadelní sezóna 2023/2024. Hned na jejím začátku budete mít možnost setkat se s inscenací snad nejznámějšího světového básnického dramatu *Hamlet*, které napsal William Shakespeare. Ovšem ještě než se po posledních generálkách odehraje jeho premiéra, zahájí režisér Stanislav Slovák zkoušky hororové muzikálové komedie *The Adams Family*, kterou uvedeme na konci měsíce října. A k tomu se samozřejmě přiřadí reprízy našich neúspěšnějších inscenací ze sezón minulých. Na jevišti se po několika letech vrací naše legendární inscenace dramatisace románu Simona Mawera *Skleněný pokoj* o úžasné brněnské vile Tugendhat, respektive o historii, která jí procházela, a aby nás nebylo málo, otevíráme Muzikálovou školu Městského divadla Brno, kde se budou pro uměleckou práci v divadle připravovat děti od šesti do čtrnácti let. Dá se tedy říct, že se z období poklidných prázdnin ocitneme náhle v plném nasazení. A bylo na čase! Vždyť už se mi někteří kolegové začali v druhé polovině srpna svěřovat s abstinenčními příznaky. Že se to bez divadla prostě nedá dlouho vydržet...!

Abstinence nesouvisí pouze s nemožností užívat návykové látky. Naprosto stejně například vnímáme i nepřítomnost lásky. Všichni dobře víme, jak intenzivně toužíme po přítomnosti těch, které milujeme, a jak nás trýzní jejich nepřítomnost. Nejsme schopni se na nic soustředit, ovládá nás pocit osamění, někteří býváme neklidní, jiní hysteričtí a jiní zase pro své okolí nevysvětlitelně nevrří až agresivní. Přednostně přede vším osnujeme plány, jak to zařídit, abychom byli s naší láskou co nejčastěji nebo s ní ales-

poň mohli jakkoli komunikovat na dálku. A pak, v okamžicích, kdy se konečně naší lásce ocitáme nablízko, nás začnou zaplavovat úžasné, ničemu jinému podobné pocity euforie. Nezkoumáme to, neanalyzujeme, prostě tomu bezhlavě a s nadšením podléháme.

A stejně to tak máme s divadlem. Schází nám, vyhledáváme jej, podléháme mu, milujeme ho. Jsem přesvědčen, že divadlo je jednou ze základních biologických potřeb člověka stejně jako spánek, jídlo, pití, láska... jedná se o odvěkou potřebu člověka vyprávět svým bližním příběhy a oněch bližních jim naslouchat. Vždyť jak jinak si ve vzájemném dialogu ozřejmovat to vše, čím žijeme, jak přemýšlíme, proč například vůbec existujeme, kam chceme směřovat a kam vskutku směřujeme, čemu se společně smějeme a nad čím společně pláčeme? Jak jinak a kde jinde než formou divadla v divadle. V divadle, které k tomu používá veškeré dostupné umělecké prostředky. Proto ho jako jeho tvůrci a aktéři vášnivě realizujeme, proto se do něj jako diváci tak rádi vracíme.

Je přirozené, že to, co máme rádi, to, co milujeme, toužíme opakovat, toužíme, aby to nikdy nevymizelo z našeho života.

Pro novou sezónu jsme připravili hodně nebývalých, kouzelných zážitků a těšíme se, až si jich jako správní závisláci ve společné lásce k divadlu společně užijeme!

Za všechny své kolegy

Stanislav Moša, ředitel MdB

Na konkurz do Muzikálové školy, která se v našem divadle otevírá, se přihlásily na tři stovky zájemců ve věku od 6 do 14 let. Vybrané děti se budou mít možnost učit od hereckých osobností našeho souboru.

Stalo se...

Slavnostní světová premiéra mystifikačního balábile s velkým orchestrem Krokodýl ze Svratky aneb Mozart v Brně se odehrála v přátelském duchu za přítomnosti vzácných hostů a přátel. ▼

Ilja Kreslík, řečený Svída, nastoupil do Divadla bratří Mrštíků ve svých 25 letech a během 13 sezón odehrál nemálo činoherních či muzikálových rolí. Připomeňme alespoň jeho Ferdyše Pištoru či Blepyra ve Vládě žen. Ilja Kreslík zemřel 24. července, na fotografii v roli Jupitera v inscenaci Nebe na zemi je s Janou Gazdíkovou.

Soutěž

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Dveře na Hudební scénu

Milí čtenáři, otevřenými dveřmi na titulní stránce záříjového Dokořánu vstupujeme do sezóny, v níž nenápadně začneme slavit blížící se 20. výročí Hudební scény. I v následujících číslech se můžete těšit na fotografie vybízející ke vstupu do našeho divadla a spolu s Jaroslavem Milfajtem jsme pro vás připravili i novou soutěž. V každém čísle najdete kresbičku odkazující k jedné z inscenací, která byla na našem velkém jevišti uvedena. Pokud ji poznáte, **sledujte náš Facebook** a přidejte se do soutěže, abyste mohli vyhrát hezké divadelní ceny. Poznáte, jakou inscenaci jsme do obrázku schovali tentokrát? **Sledujte nás, hrajte s námi a vítějte v nové sezóně!**

Klára Latzková
Kresba: Jaroslav Milfajt

Partneři divadla

HOŠEK MOTOR

AUTOCONT

Martin Mihál a Michal Isteník

Jsme osamělí spolu

Shakespearův *Hamlet* je hra, která jistě nepotřebuje být nijak představována. Že hrát v této hře titulní roli je v životě herce událost, je také bez diskuse. Když však roli Hamleta hrají dva herci (a nejde o alternaci), je dobré o tom prohodit pár slov. A tak jsme se na konci června sešli po zkoušce v restauraci Teátr s oběma muži, kteří po prázdninách vstoupí na jeviště MdB v roli dánského prince – s Martinem Mihálem (MM) a Michalem Isteníkem (MI).

Chtěli jste někdy hrát Hamleta?

MM: Nikdy.

MI: Já jo, když jsem byl mladší. Tak v pětadvaceti jsem si říkal, že by to mohla být skvělá role.

MM: Mě by nikdy nenapadlo, že to je role pro mě. O to větší byl šok, když ta nabídka od pana ředitele přišla.

A jaký byl první pocit, když se ta nabídka zjevila a navíc na „půlHamleta“?

MI: Nejdřív milé překvapení, že je to nečekaný nápad a že je zajímavé to takhle zkusit, pak lehké uklidnění, že vlastně stačí se toho naučit půlku, a pak dorazilo zděšení, že je to vlastně mnohem těžší, než kdyby to člověk měl hrát sám.

MM: Měl jsem ty fáze úplně stejně. Od zaujetí přes úlevu, že to člověk nemá na bedrech celé sám, až po zjištění, že to opravdu žádná sranda nebude.

MI: Čím dál jsme v tom zkoušení, tím mi to přijde těžší a těžší.

Byly ve vašem okolí nějaké zajímavé reakce na vaše obsazení do téhle ikonické role?

MM: Jeden kolega konstatoval: „*No, je tady pár dní i s cestou a už dostal Hamleta.*“ Tak to byla zajímavá reakce.

MI: Já se setkávám spíš s tou reakcí, že si mě lidi prohlídnou od hlavy až k patě, pak se pohledem dlouze zastaví na břichu a pomalu řeknou: „*Tak ty hraješ Hamleta? A nejsi na to...?*“ A tu větu většinou nedokončí, takže není jasné, jestli na konci je starší nebo tlustej. Ale pravděpodobně je tam obojí.

A co si o Hamletovi po pěti týdnech zkoušení myslíte? Co je to za člověka?

MI: Jelikož jsem z podstaty puďák, tak je mi na něm vlastně sympatický, jak všechno důkladně rozvažuje, než to udělá, i když je tím zároveň hodně otravný. Jinak si Hamleta – převedeno do dnešních reálií – představuju jako rozmazleného fracka ze zlaté mládeže, který se poprvé v životě potkal s nějakým problémem, který za něho nikdo jiný nevyřeší. Takže se musí postavit poprvé na vlastní nohy a najít vnitřní morální integritu a způsob, jakým bude v tomhle světě existovat dál. Proto si taky myslím, že musí

zemřít, protože ten způsob nakonec nenajde. A ve chvíli, kdy začne vraždit, ho ostatně ani najít nemůže.

MM: To přirovnání k rozmazlenému frackovi bych podepsal. A nakonec proč přirovnání, vždyť on je rozmazlený fracek. Který sedí, brečí, kope kolem sebe a dlouho mu trvá, než se k něčemu odhodlá. Ale zase když se odhodlá, tak si správně uvědomí, že už není cesty zpět a že to musí dotáhnout do konce.

Hamlet je zřejmě nejslavnější činoherní postava vůbec, na paty mu šlapou řekněme Don Juan, Faust a Cyrano, o moc víc už jich nebude. Michal už má za sebou Fausta, Martin Cyrana, tak už o tom něco víte. Prostá otázka: vytváří proslulost role pro člověka nějaký blok?

MM: Určitě to zvyšuje pocit zodpovědnosti. Protože je to role, o které něco vědí i lidi divadlem skoro nepolíbení. Moje babička není žádná divadelní odbornice, ale i ta ví v kostce, o čem je *Hamlet*. A když si k tomu člověk přidá vědomí, kdo všechno v Čechách i ve světě tu roli hrál před ním, tak je to vážně obrovská zodpovědnost. A taky strach – nebudu lhát, že bych ho neměl.

MI: Když řeknu lidem, že budu hrát Evžena Oněgina, tak pokývají moudře hlavou, jakože je to pěkné, ale vlastně si pod tím nic nepředstaví. I s tím Cyranem si málokdo kromě nosu nakonec spojí něco konkrétního. Ale to, že Hamlet znamená lebku a Být či nebýt, ví asi celé lidstvo. Jak řekl Martin: každý o tom něco ví a každý má nějakou představu, jak má Hamlet vypadat a jednat. Takže počítám, že s naší koncepcí na spoustu těchhle představ narazíme. A budeme muset lidi přesvědčit, že je to upřímná výpověď, ne nějaký formální kapric – hele, uděláme Hamleta ve dvou, to tu ještě nebylo.

Našli jste si v tom textu už nějaké místo, které je vám obzvlášť blízké, s čím obzvlášť souzníte?

MI: Vlastně docela dost. Ale zásadní pro mě je, když Hamlet popisuje svou únavu z lidstva a života: „*Z nějakého důvodu, sám nevím proč, jsem v poslední době ztratil radost ze*

života, a tak to na mě dolehlo, že sama země mi najednou připadá jako nehostinná pustina. I ten báječný baldachýn nebo klenoucí se nad námi, ta majestátní bář zářící ve zlatě, se mi dnes jeví jenom jako směs jedů a výparů, co všechno kolem nás utápí v mlhách.“ Ano, člověk je nádherný, je to všechno geniálně vymyšlený, ale mě to už nebaví. To je poslední dobou moje velké téma a asi souvisí s nějakým myšlenkovým přerodem a zlomem mezi mládím a zkušeností. Na některé věci zkrátka hledím podobně defetisticky jako ten Hamlet.

MM: Já si hodně oblíbil tu pasáž s flétnou. Kdy Hamlet podá Rosencrantzi a Guildensternovi flétnu, ať na ni zahrají, oni odmítnou, že to neumí, a on odpoví: „A teď si uvědomte, jakou bezcennou věc děláte ze mě. Na mě byste chtěli hrát, protože zřejmě víte, co kde zmáčknot a do čeho foukat, abyste ze mě vytáhli mé nejskrytější tajemství, rozzevučili všechny moje rejstříky od nejhlubších basů až po fistuli. V tom malém nástroji je spousta muziky, nádherný hlas, ale vy z něho nevyrazíte ani tón. A to si, krucifix, myslíte, že na mě se dá hrát snadněji než na flétnu?“ U toho mě vždycky napadá, kolik lidí si myslí, že můžou druhé snadno oblbnout a podvést a že ti druzí jsou strašně jednoduchí a ovladatelní.

Hamlet je figura, která je ve svém myšlení a jednání hodně osamělá. Když jste na ni dva, je to jednodušší – podle hesla „ve dvou se to lépe táhne“? Nebo je to o to složitější?

MI: Je to o to složitější! Já de facto hraju Martinovo alter ego a základní pokyn režiséra zněl, že mě nikdo kromě Martina nevidí, nikdo na mě nereaguje, všichni komunikují jenom s Martinem. Už jsem někde říkal, že mám pocit, že jsem vlastně takový AirTag Martina Mihála, jakmile se mi myšlenkově vzdálí, začnu pípat. A jak mě na tom jevišti nikdo nevidí a nevnímá, tak se cítím hrozně sám. Ono ale platí obecně, že když hraješ hlavní roli, tak si skoro vždycky přijdeš osamělý. Obvykle ti na tom začne záležet ze všech nejvíc, začneš se pomalu vzdalovat kolektivu a přijde samota

koně v čele pelotonu. Třeba když jsem hrál Čičikova v *Mrtvých duších*, tak jsem před představením pokaždé obešel kolegy a motivoval je, že se na hraní s nimi těším a že je nutně potřebuju, protože kdyby to dali na půl plynu, tak se jednoduše strhám a bude to pro mě mnohem náročnější než obvykle a jednoduše sám stejně ničeho nedosáhnou. A kupodivu to nikdy nikdo nevypustil, neošolichal.

MM: Já se třeba u toho Cyrana v Martě sám necítil, tam jsem podporu v kolektivu cítil obrovskou, že jsme na jevišti všichni dohromady, i když já mám velkou roli a někdo malou. Tady tu podporu cítím taky, ale zatím jsme logicky ve fázi, kdy si každý potřebuje udělat pořádek ve své postavě a každý bojuje sám za sebe. A v tomhle ohledu jsem hrozně rád, že jsme na to s Míšou dva. On je pro mě velká opora a neumím si moc představit, že bych se s tím rval sám.

MI: Pravda je, že spolu hodně mluvíme, snažíme se si navzájem pomáhat a nastoupili jsme na to s tím, že ani jeden z nás nemá potřebu být ten lepší. Takže vlastně ani jeden z nás není osamělý. Jsme osamělí spolu. (*MM i MI se smějí*)

Hamlet je hra o člověku ve vypjaté situaci – řeší závazek k mrtvému milovanému otci, vztah s matkou, první velkou lásku, hledá důvod proč žít a způsob jak žít... Jak se člověku vstává a usíná s takovými tématy?

MM: No, to je dobrá otázka... Když to vztáhnu na sebe a svůj osobní život, tak je pro mě hrozně silné a složité téma třeba ten vztah s otcem, to jak Hamlet má svého otce vypjatě idealizovaného a na piedestalu. Člověk se pak neubrání konfrontaci s vlastním životem, jak to je a jak by to mělo a mohlo být a jak to má někdo jiný lépe... Nebo Hamletovy úvahy o smrti, celý ten monolog *Být nebo nebýt*... Kolikrát jsem po zkoušce třeba jenom šel po ulici a přemýšlel, jak je opravdu snadné jednou bodnout a mít klid, jak už člověk nic necítí a neřeší. Prostě to člověka dostane do silně hloubavé nálady – a to je mi čtyřicet a jsem ještě mladý kluk.

MI: Já se ještě před dvěma třemi lety každé ráno budil s jednoznačnou informací – jupí, je tady další den! A teď už to tak samozřejmý není. A když se člověk ráno probudí s opravdovou existenciální otázkou, tak to je velice destruktivní. Otázka po ránu je to nejhorší, co te může potkat. Takže když Hamlet od božského rána do večera dumá o tom, proč z té postele vůbec vstát a proč tady vůbec žít, je to cesta do pekel. A to, že cestou přijde na nějaký zajímavý a hluboký věci – to je hezký, ale je to hezký jako literatura. Ale žít s tím nejde, proto taky pořád opakuju, že Hamlet musí zemřít, že pro něho není jiná cesta.

(*V tuto chvíli přichází Michalu Isteníkovi SMS od Viktora Skály, který sedí u vedlejšího stolu. Zní takto: Je nádherné, jak od vašeho stolu se line kvalita myšlenek a lidskosti vůkol. Michal Isteník prosí, aby tato SMS zůstala do našeho rozhovoru zahrnutá. Staniž se.*)

Jak jsem na začátku říkal, že jsem ho chtěl v pětadvaceti hrát – já bych upřímně tehdy asi moc nevěděl o čem. Ale stálo by mě to rozhodně méně sil a bylo by to pro mě jednodušší než dneska, když už člověk párkrát sám o smyslu života zapochyboval.

A co dělá herec pro to, aby ho ty „otázky po ránu“ nezačaly rozkládat a ničit?

MI: O tom se blbě mluví, protože to zní jako ezoterika. Měl jsem každopádně pár rolí, které mě zatěžovaly v civilním životě víc, než bych si přál. Byl to třeba Faust, kterého jsem hrál v Buranteatru a který mě opravdu ničil – a je to třeba Oblomov, kterého ještě hraju v Divadle v Dlouhé. To je role, která mě rozkládá tak, že se jí už tři dny před představením bojím a mám nevolnosti. Když ho odehrají, přijde záchvat endorfinové radosti, že už to mám za sebou. Ale pak musím velmi soustředěně tu postavu opustit. Právě na Faustovi mě naučila Eva Spoustová, že si musím představit kruh, v kterém tu postavu zanechám a pak z něj vystoupím. A já si z toho kruhu udělal divadelní práh. Opravdu se po takovém představení velmi vědomě soustředím na chvíli, kdy opustím divadlo a vyjdu zpátky

do normálního světa. A víš, co jsem pozoroval? Že se okamžitě dostaví obrovská úleva a že úplně stejně okamžitě přijde obrovská únava.

MM: Něco podobného jsem zažíval s tím Cyranem. Tam jsem měl rituální moment ukončení v tom, že jsem svlékl kostým. Byl jsem v něm třeba už dost dlouho před začátkem představení – ale po skončení jsem ho potřeboval okamžitě sundat.

MI: To mám taky. Kostým musí jít okamžitě dolů.

Od hluboké otázky k přizemní – kde se učíte texty?

MM: Na balkóně nebo v posteli.

MI: A když se Martin učí na balkóně, já odcházím z terasy, protože bydlí dvě patra nade mnou a mě rozčiluje, že když mám volno, tak on pracuje. On má ještě dunivý hlas, tak se to v tom vnitrobloku hodně rozléhá...

Tak ty máš taky celkem zvukový hlas, ne?

MI: No, a proto nedělám sousedům to, že bych se učil texty na balkóně, nejsem prase. (*MM i MI se smějí*) Ale víš, jak se učím? Každé ráno vstanu, udělám ženě a dětem snídani, v osm ráno odcházím a jdu si sednout do kavárny La Speranza, která otevírá v devět, ale mě tam pustí už ve čtvrt na devět. Tam si zalezu dozadu, objedná si kafe, deci vína a půllitr vody a až do desíti drtím texty. Do toho tam hraje italské rádio italský pop, což je taková Cimrmanova Zirkularschule, protože mě to fakt ruší! A oni se furt ptají, jestli to nechci vypnout, a já říkám, že ne, že je to výborný, protože si musím zvyknout, že u toho textu nemám klid, protože pak na zkušebnu přijde Petr Štěpán a bude to stejný. (*MI se směje*)

MM: A já když se nechci učit doma, protože tam je spousta rušivých elementů, chodím do divadla do rekvizitárny, tam si dám kafe, zapálím si a v klidu se probírám textem.

Text: Jan Šotkovský

Ohlédnutí za festivalem

Dokořán pro hudební divadlo 2023

Od 9. do 13. června patřily obě scény Městského divadla Brno i jeho přílehlá Dvorana mezinárodnímu festivalu Dokořán pro hudební divadlo, tentokrát s letopočtem 2023.

Velmi energický start na Činoherní scéně obstarala inscenace *Pudl a pudr*, v níž spolek Geisslers Hofcomoeidianten vzal diváky v příběhu dvou bratrů-kumštýřů za pomoci chytlavých elektronických rytmů na barokní procházku po divadelních dějinách. Druhým představením byla na Hudební scéně

Frankensteinova nevěsta v podání prvních zahraničních hostů ze Stadttheater Ingolstadt. Dílo Petera Lunda a Wolfganga Böhmera převedlo frankensteinovský syžet do současnosti. Příběh tak získal podobu moderního komorního muzikálu, v němž žena bojuje s nádorem na mozkou a jedinou možnou nádejí je voperování speciálního čipu. První den byl završen koncertem *Golden Delicious*, který nabídl pestrou směsí světových hitů a roztančil naplněnou Dvoranu. V sobotu Divadlo Alfa Plzeň přivezlo rozpuštěnou loutkovou hříčku *POZOR, ZORRO!*

pro celou rodinu, při níž se děti mohly seznámit s legendárním Zorro mstitelem, ti starší zas mohli vzpomínat na mnohá dobrodružství. Poté už nastal čas přesunout se na Dvoranu, která nabízela ideální podmínky pro letní občerstvení, a začal *Koncert herců MdB* zaměřený zejména na autorskou tvorbu kmenových tváří divadla. Alena Antalová s Alexem Andersem nabídli bohatou náruč šansonů, svou osobitou autorskou tvorbu představil Dušan Vitáček i Viktória Matušová. Muzikálové melodie a některé nesmrtelné trvalky

Pudl a pudr

Koncert herců MdB

popmusic se nicméně do seznamu skladeb také probojovaly díky Ivaně Vaňkové, Peteru Gazdíkovi a Kristýně Daňhelové. Večer zakončila kapela *Děti kapitána Morgana*. Jejich progresivní blues tykající si s až heavy-metalovou tvrdostí potěšilo nejen stabilní jádro příznivců, ale i vyhledávače nových hudebních škatulek.

Nedělní odpoledne začalo charitativním bazárkem *Odpoledne s úsměvem*, na němž se hrály pohádky a později zaznělo i pár muzikálových melodií, opět s herci MdB. Koncert na Dvoraně byl dobrým předkr-

Pekařova žena

Muzikálem roku se stala inscenace Devět křížů

mem k programu nedělního podvečera, kdy záhřebské Divadlo Komedijska zahrálo legendární rockovou operu Andrewa Lloyd Webbera a Tima Rice *Jesus Christ Superstar* zpívanou v anglickém originále. A zejména díky plnokrevnému hudebnímu a interpretačnímu zážitku, byť v hodně tradiční inscenaci se toto představení stalo jedním z vrcholů celé letošní přehlídky. Vzápětí se na činoherní scéně hrál muzikál autorů Josepha Steina a Stephena Schwartza *Pekařova žena*. Ten uvedl Petr Gazdík, který jej režimoval ve Východočeském divadle Pardubice. Sympatická, velmi dobře ansámblově rozehraná historka o talentovaném pekaři, jeho velmi mladé ženě a jejich vlivu na místní obyvatele sedla k letnímu večeru velmi příhodně.

Sprátené pražské Divadlo v Dlouhé na festival v pondělí přivezlo Mozartovu *Kouzelnou flétnu*, kde si v úpravě režijního dua SKUTR podal ruce singspiel s činohrou. Pod nánosem nápadů ale představení působilo spíš jako letmé, ale dobré seznámení se Schikanederovým libretem. Večer byl na Hudební scéně ve znamení velkého loučení. Svou „definitivní derniéru“ na festivalu totiž měla *Elisabeth* – základní kámen drama muzikálu Michaela Kunzeho a Sylvestera Levaye v nastudování DJKT Plzeň v režii Lumíra Olšovského. Diváčky nesmírně oblíbená inscenace se i v Brně dočkala velmi sympatických ovací.

Úterní den začal s další nesmírně populární inscenací poslední doby – *The Legend of Lunatic* z NoD Praha z dílny Janka Lesáka

a Natálie Preslové Strýčkové nám všem z generace 30+ dokonale nastavila zrcadlo v tom, jak obrovský vliv na nás měly „devadesátky“ a jejich největší český hudební fenomén, ale zároveň obecnost na hodinku a půl zalila nesmírně příjemná nostalgická vlna. Festival zakončilo domácí Městské divadlo Brno s představením z dílny autorské trojice Robin Schenk, Petr Štěpán a Miroslav Ondra *Devět křížů*. Tento muzikál je neoddiskutovatelným diváckým hitem letošní brněnské sezóny. Tuto pozici suverénně potvrdil už na začátku večera, kdy se titul stal nejoblíbenějším muzikálem právě zde na festivalu již tradičně vyhlášené ankety webu musical-opereta.cz, a Kristýna Daňhelová coby absolutní vítězka získala cenu pro nejoblíbenější herečku za roli Elišky. Pro úpl-

nost připomeňme, že Ondřej Studěnka získal druhé místo za roli Luky ve stejném díle. Ve středu ráno pak závěrečné shrnutí festivalu obstaral *Kulatý stůl*, kde se odborně, ale v přátelském uvolněném duchu hojně diskutovalo právě o možných podobách hudebního divadla. Festival Dokořán je ve stále výborné kondici, a navíc jeho dramaturgie umí krásně dostát jeho názvu, protože brány hudebního divadla jsou zde po necelý týden rozevřeny naprosto dokořán a můžeme zde vedle sebe vidět komorní muzikál, velkoformátové legendy i mnoho pestrých žánrových odboček. Přejme si, ať mu tato sympatická podoba vydrží i v letech budoucích!

Text: Ondřej Doubrava

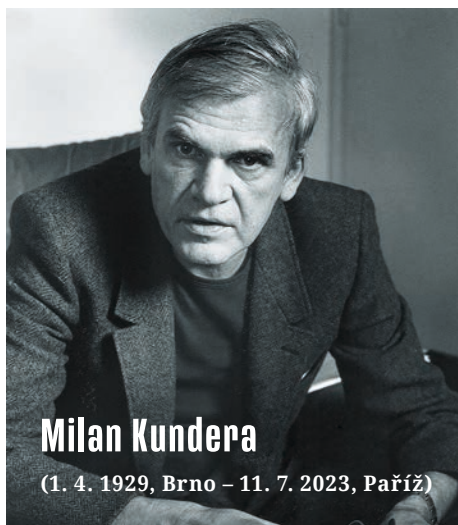
In memoriam

Městské divadlo Brno s hlubokým zármutkem přijímá smutnou zprávu, že v úterý 11. července 2023 v požehnaném věku 94 let zemřel pan Milan Kundera.

Jméno tohoto světoznámého prozaika, jednoho z nejvýznamnějších a nejpřekládanějších autorů českého původu, je díky moudré komedii *Jakub a jeho pán* odpremiérované 27. a 28. října 2012 na Činoherní scéně v režii Stanislava Moši nesmazatelně spjata také s Městským divadlem Brno. Namísto Kunderovy obsáhlé biografie a bibliografie či rozsáhlého počtu faktografických údajů a citací bychom proto na následujících řádcích na tuto vzácnou bytost rádi zavzpomínali právě optikou vzájemného propojení jeho hry a našeho divadla.

Milan Kundera napsal v roce 1971 brilantní melancholickou komedii *Jakub a jeho pán* popisující roztodivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhu Jakuba. Text s podtitulem *Pocta Denisi Diderotovi* však není pouhou dramatisací Diderotova románu *Jakub Fatalista* – je labužnický rozkošnickou variací jeho hlavních témat, hravým domýšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění: radostně se kochá věčně se opakující lidskou pošetilostí i skepticky přemítá nad tím, „co je psáno tam nahoře“ a zdali jsme jako divadelní postavy napsáni dobře či nikoli. Zároveň však Kundera svou vytříbenou komedií skládá – v nejistém světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou poctu mužskému přátelství.

„*Můj Jakub,*“ napsal Milan Kundera v roce 2005, „*přestože inspirovaný jedním z nejfrancouzštějších autorů nejfrancouzštějšího století, je to nejčestější, co jsem kdy napsal. Postavy Jakuba a Pána... nezdá se vám, že za těmi dvě-*

Milan Kundera

(1. 4. 1929, Brno – 11. 7. 2023, Paříž)

*ma klauny tajemně prosvítají Voskovec a We-
rich?!*“

Věříme, že i naše divadlo na oplátku vzdalo zasloužený hold a poctu Milanu Kunderovi nejen 48 reprízami inscenace *Jakub a jeho pán* odehranými na domácí půdě Městského divadla Brno, ale také přímo ve Francii, neboť 7. listopadu 2013 jsme ve spolupráci s Magistrátem města Brna, Velvyslanectvím České republiky a Českým centrem v Paříži představili tuto komedii francouzskému a českému obecenstvu v Le Théâtre de l'Alliance Française. Generální zkouška byl tentokrát přítomen i samotný Milan Kundera se svou ženou a po jejím skončení vyjádřili hercům i členům realizačního týmu své uznání. Na toto nadčasové dílo jsme opět vzpomněli v roce 2019 při příležitosti oslav Kunderových 90. narozenin, kdy jsme ve dvou exkluzivních uvedeních 11. a 12. dubna navrátili na dva večery tuto legendární hru na naše jeviště coby součást společného projektu Městského divadla Brno, Moravské zemské knihovny (která tehdy připravila výstavu věnovanou překladům Kunderových knih) a Moravského zemského muzea (jehož výstava *Hommage à Milan Kundera – další život Díla* přiblížila slavného spisovatele jako výtvarníka i autora filmových scénářů).

Čest jeho památce!

Reportáž

Léto na Biskupském dvoře

I když už s očekáváním a s velkou nedočkavostí vyhlížíme novou divadelní sezónu 2023/24, která jistě bude plná nových, čistě nablýskaných a naleštěných inscenací, je na místě se s vděčností ohlédnout za tou, která uprostřed července skončila představeními na námi všemi milovaném Biskupském dvoře, který se už po čtrnácté mohl stát letní scénou Městského divadla Brno.

Připomeňme si tedy významnou událost, již mohla být ta šťastnější část z nás svědkem. Světová premiéra inscenace *Krokodýl ze Svatky aneb Mozart v Brně* se uskutečnila na tzv. Biskupáku 3. června. Autory této skvělé inscenace nemusím divákům Městského divadla představovat, tak jen pro ty, co mají horší paměť na jména... Jsou to Jan Šotkovský, Petr Štěpán a Stanislav Slovák,

který je současně také režisérem. O nádhernou hudbu, jež se line v průběhu téměř celého představení, se postaral František Šterbák a trochu mu s tím také pomáhal jistý nepříliš známý hudební skladatel Wolfgang Amadeus Mozart.

Vzpomeňme také na našeho milovaného hrdinu s velkým nosem Cyrana z Bergeracu. Byla by neúcta opomenout zmínit dvě úcty-

S Jiřím Machem a Igorem Ondříčkem se letos poprvé v roli malého Mikeše představil Prokop Helbich; pohádka O statečném kováři, režie Igor Ondříček

Ivana Vaňková nově v roli Rejčky v dramatu o životě dvou královen Eliška/Rejčka, na fotografii s Robertem Jíchou, režie Igor Ondříček

hodné české královny Elišku Přemyslovnu a Elišku Rejčku. Věnujme myšlenku kováři Mikešovi, který nás naučil, co je to opravdová statečnost, a vždy se řídil heslem, že do světa se chodí jedině s veselou písničkou na rtech. O tom, jak jsou pravdivá slova „dobří holubi se vracejí“, nás jako už poněkoli-káté přesvědčil Bolek Polívka jako ten největší Lakomec. A o pár krůčků blíží se ke své sté repríze přiblížila inscenace *Noc na Karlštejně*. A že chtít být za každou cenu světový se nemusí vždycky vyplatit, nám mohli povědět své třeba Skopec, Petrtýl a Prouza. Zažeňme smutek nad tím, co bylo, a pojďme přemýšlet pozitivně. Alespoň už si s sebou nebudete muset do divadla brát různé podsedáky a deky, nebudete muset chodit v dlouhých a teplých ponožkách a pohodl-

ných botách, ve kterých je sice dobře a nebolí z nich nohy, ale rozhodně, a teď mluvím především k dámám, nevypadají tak hezky jako takové baleríny či lodičky. Samozřejmě, že to někteří odvážlivci zkusili a nutno dodat, že zplakali nad výdělkem a odnesli si s sebou domů z představení mimo krásného zážitku také pořádné nachlazení či rýmu.

Dejme také společně sbohem krásné kuli-se, o kterou se postaral nádherně osvětlený Petrov, který tu každý večer svítil jenom pro nás. Zatlačme slzu nad možností nosit si do hlediště divadla všemožné nápoje (není pochyb o tom, že se nám bude stýskat hlavně po těch nealkoholických) a jiné pochutiny, jako jsou například bohaté obložené chlebičky.

Sluší se ale také poděkovat krásnému počasí, které nás až na výjimky neopouštělo. Nutno přiznat, že si s námi občas až nelibě zahrávalo a zkušelo naši pevnou vůli i schopnosti našich herců. Své by k tomuto tématu mohli poznamenat například naši úžasní tanečníci z nové inscenace *Krokodýl ze Svratky aneb Mozart v Brně*, kteří si díky rozmarům počasí mohli vyzkoušet scénu jako vystřiženou z amerického filmu *Zpívání v dešti*.

Ráda bych se s vámi rozloučila slovy jednoho našeho nejmenovaného diváka: „*Máme toho Krokodýla Dandyho i Elišku s rýčem, všechno máme.*“

A tohle všechno a ještě mnohem víc budeme mít i v příští sezóně 2023/24.

*Text: Eliška Halodová
Autorka pracuje jako uvaděčka v MdB
a je studentkou Divadelní vědy na FF MU*

Kvalitní a prověřené

OJETÉ VOZY S GARANCÍ

 CArent | Bělohorská 46, Brno | www.carent.cz

Představujeme

Herec má své repliky, režisér vizi, kostymérka kostýmy, technici kulisy, portaři porty, maskéři líčidla, šatnářky čísílka, dirigent taktovku, houslista housle (a tak dále a dále a dále) a pak je tu ještě jedna profese, která toho má mraky. Poznáte ji tak, že dotyčný (či dotyčná), který ji vykonává, má permanentní výraz štvané zvěře plně koncentrované na výsledek. Jeho zbraněmi jsou hodinky, mikrofon, obrazovky, vysílačky, zvyrazňovače, propisky, mobil, scénáře, mraky samolepicích papírků a především hlas (většinou předstíraně klidný).

Tento podivný – leč nesmírně důležitý – tvor se ukrývá za scénou a nechává si říkat INSPICIENT. Je to takový tajemník zákulisí, který ví o všem, co se kde a kdy za scénou i na scéně šustne. Na Hudební scéně našeho divadla je inspicientský pult (připomínající spíše panel atomové elektrárny) umístěn na pravé straně od jeviště. Je to taková malinkatá místnost o dvou stěnách, jedné židličky, dvou obrazovkách, třech stech tisících tlačítkách a jednom mikrofonku. Když sem dorazíte, automaticky máte pocit, že se tu musí dít něco velkého. A ano, máte svatou pravdu. Děje. A někdy i většího, než byste sami chtěli.

Nejtěžší úkol přichází hned s příchodem představením. Povinností inspicienta je totiž zkontrolovat, zda všichni herci dorazili do divadla.

Hudební scéna, jak ji neznáte

Inspice

Kdysi kdesi jeden moudrý pán prohlásil: „Dobré divadlo začíná dobrým vrátným.“ S tímto citátem Jana Wericha se samozřejmě sluší souhlasit, ale zároveň by se i slušelo ho doplnit. Profesí, kterých je k dobrému divadlu zapotřebí, jsou totiž desítky (ba dokonce – a nemyslím si, že přeháním – stovky či tisíce). Každá tato profese je výjimečná a každá má svá specifika a konkrétní prostředky, díky kterým ji můžete vykonávat.

K tomu slouží papír se jmény aktérů, který je umístěn na recepci. Říká se mu čárkovník a stačí se do něj jen při příchodu do divadla podepsat. Dokonce by stačila i čárka nebo křížek. Velmi snadné, řekli byste si. Ovšem – chyba lávky. Hlavy herců jsou plné textů, fantazií, emocí, a tak se zkrátka a jednoduše na podpisy zapomíná (tímto se omlouvám všem poctivým, ale těch je dohromady všeho všudy maximálně šest a s těmi si to vyříkám osobně). Když si pak nebohý inspicient vyslechne telefonické omluvy, proč se tentokrát kdo zapomněl podepsat, odebírá se do svého koutku, kde při světle lampičky otevírá scénář. Ten bývá zpravidla zdevastovaný poznámkami, škrtnutými či vloženými papír-

ky, kde ovšem najdete ty nejdůležitější informace k průběhu celého představení. Od zvednutí opony přes všechny narážky, představby, hlášení (hercům, orchestru, zvukařům, osvětlovačům, uvaděčkám...) až po spadnutí opony.

„Přeji všem kolegyním a kolegům krásný večer, do začátku dnešního představení zbývá deset minut a na první scénu se už pomalu mohou chystat...“ Asi tak nějak začíná pro inspicienta každé představení. To už je ten moment, kdy na něj raději nemluvte – anebo mluvte, ale velmi jemně, decentně a ideálně bezemočně. Každý inspicient totiž tuší, že když se za ním někdo vypraví těsně před začátkem špilu, nejde za ním „na pokec“ nebo mu pochválit outfit. Ano, jde za ním s problémem. „Nejede nám piano v orchestru, ztratily se boty pro hlavního herce, autobus z Vyškova plný diváků bude mít zpoždění, herečka nemá port, divačka z druhé řady si postěžovala, že je jí chladno, a divák za ní, že je mu vedro, praskla žárovka, ucpal se záchod, hoří odpadkový koš, na jevišti se vylila voda, nefungují vysílačky, hladový herec snědl rekvizitu...“ Pak má inspicient tři možnosti. Lexaurin, improvizaci či úprk domů. Většinou volí variantu číslo 2 a ujme se řešení. Kouzelné na divadle je ovšem to, že každý chce pomoci, a tak ať se stane cokoli, vždy (spíše tedy většinou) se vše s pomocí kolegyní a kolegů vyřeší. Samotné představení je takový adrenalinový zážitek. „Připravte se na přestavbu – a jdeme na to. Odvážíme postel, přijíždí vlakové nádraží, orchestr může hrát a na scénu přichází company.“ I tak může znít jedno takové hlášení, kterých jsou během představení desítky. Když pak všechno jede tak, jak má, a vše dopadne dle jeho představ, nastává pro inspicienta pocit zadostiučinění. Opět se mu podařilo pospojovat všechny divadelní nitky a uplést z nich další zážitek pro diváky. Teď už jen – spustit oponu, poděkovat úžasnému kolektivu za spolupráci a přemýšlet, zda si za dnešní aktivitu zaslouží pořádnou tekutou odměnu v Divadelním klubu. A vítě co? Ano, zaslouží.

Text: Luboš Goby

William Shakespeare:

Premiéra

HAMLET ANEB HÁDALA SE DUŠE S TĚLEM

nesmrtelná tragédie o hledání odpovědí
Hamlet se stal nejznámějším, byť fiktivním dánským hrdinou a nesmrtelně se vepsal do dějin literatury, divadla a přemýšlení o světě. Pod podtitulem *Hádal se duše s tělem* se režisér rozhodl pro výrazné interpretační gesto: postavu Hamleta svěřil hned dvěma hercům, kteří budou na jevišti koexistovat jako dvojjediná bytost, což je příslib výjimečného zážitku.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: M. Isteník, M. Mihál, P. Štěpán, P. Halberstadt, A. Antalová, V. Skála, K. Pekar, E. Skálová, D. Rymeš, J. Brožek, R. Širila, J. Ressler a další.

Paul Gordon, John Caird:

Derniéra

JANE EYROVÁ

muzikál podle proslulého románu

V nové sezóně se odehrají poslední reprízy strhujícího muzikálového příběhu o statečné guvernance Jane, která se navzdory všem nepřízním osudu nevzdává a jde si vlastní cestou za svým cílem, jímž se stává štěstím naplněný život po boku tajuplného Edwarda. Pojďte s nimi naposledy prožít jejich dobrodružství umocněné impozantní hudbou i hereckým ztvárněním.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: K. Daňhelová nebo D. Křížová, L. Janota nebo L. Vlček, A. Antalová nebo J. Musilová a další.

Roald Dahl, Dennis Kelly, Tim Minchin:

MATILDA

kouzelný rodinný muzikál

„Je potřeba být maličko grázlík!“ To moc dobře ví i malá Matilda, vážně, vážně chytrá holka, která z problematického rodinného zázemí přechází do ještě problematictějšího školního prostředí. Díky své povaze a odvaze se ale svým omezeným rodičům i nemilosrdné ředitelce školy postaví na odboj a divákům všech věkových kategorií tak připraví výbornou zábavu.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: A. Bergerová nebo M. Juráčková nebo K. Kabele, J. Mach nebo M. Němec, K. Daňhelová nebo D. Křížová, S. Janotová nebo I. Vaňková, L. Janota nebo J. Ressler a další.

Noël Coward:

HVĚZDA V PASTI

konverzační komedie

Garry Essendine je herec na jevišti i v civilu, okouzluje svým šarmem i nesnesitelnou svou sebestředností. A přece potřebuje, aby se kolem něj stále pohybovala skupina jeho věrných přátel, neboť bez nich i hvězda jako on pohasíná. Bavíme se, když ho vidíme v nesnázích, a dojíká nás, když se snaží ochránit své spřízněné duše, jež potřebuje k práci i k žití.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: I. Ondříček, I. Vaňková, E. Studénková, A. Janíčková, L. Janíková, J. Przebinda, J. Brožek, J. Mach, J. Valeš, A. Zelová a J. Musilová.

PROGRAM ZÁŘÍ

PROGRAM ŘÍJEN

ČIHOERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČIHOERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČT	7.9.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	C4
PÁ	8.9.	14.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	
PÁ	8.9.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	C5
SO	9.9.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	P
NE	10.9.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	D
PO	11.9.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	A1
ÚT	12.9.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	C2
ST	13.9.	19.00	Cyrano z Bergeracu	Z2023
ČT	14.9.	19.00	Cyrano z Bergeracu	T2023
PÁ	15.9.	18.00	Světáci	zadáno
SO	16.9.	19.00	Sám na dva šéfy	
NE	17.9.	18.00	Sám na dva šéfy	
PO	18.9.	19.00	Ti druzí	
ÚT	19.9.	19.00	První rande	
ST	20.9.	19.00	První rande	
ČT	21.9.	19.00	Cyrano z Bergeracu	V2023
PÁ	22.9.	19.00	Cyrano z Bergeracu	M2023
SO	23.9.	19.00	Cyrano z Bergeracu	R2023
NE	24.9.	19.00	Cyrano z Bergeracu	X2023
PO	25.9.	19.00	Vrabčák a anděl	
ÚT	26.9.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	A2
ST	27.9.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	A3
ČT	28.9.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	A4
PÁ	29.9.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	A5
SO	30.9.	19.00	Hvězda v pasti	

ST	13.9.	19.00	Devět křížů	
ČT	14.9.	18.00	Devět křížů	
PÁ	15.9.	19.00	Devět křížů	
NE	17.9.	18.00	Devět křížů	
PO	18.9.	19.00	Devět křížů	
ST	20.9.	19.00	Jane Eyrová	
ČT	21.9.	18.00	Jane Eyrová	
PÁ	22.9.	19.00	Jane Eyrová	
SO	23.9.	18.00	Jane Eyrová	
ÚT	26.9.	18.00	Matilda	
ST	27.9.	18.00	Matilda	
ČT	28.9.	14.00	Matilda	
ČT	28.9.	18.00	Matilda	
PÁ	29.9.	16.00	Matilda	
SO	30.9.	14.00	Matilda	
SO	30.9.	18.00	Matilda	

Matilda

NE	1.10.	19.00	Cyrano z Bergeracu	A2023
PO	2.10.	19.00	Pohled z mostu	
ÚT	3.10.	19.00	První rande	
ČT	5.10.	18.00	Skleněný pokoj	
PÁ	6.10.	18.00	Skleněný pokoj	
SO	7.10.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	A6
NE	8.10.	18.00	Splašené nůžky	
PO	9.10.	19.00	Vrabčák a anděl	
ÚT	10.10.	18.00	Anna Karenina	
ST	11.10.	18.00	Anna Karenina	
ČT	12.10.	19.00	Splašené nůžky	
PÁ	13.10.	19.00	Sám na dva šéfy	
SO	14.10.	18.00	Sám na dva šéfy	
NE	15.10.	18.00	Ti druzí	
PO	16.10.	18.00	Ti druzí	PPP
ÚT	17.10.	18.00	Ti druzí	P18
ST	18.10.	18.00	Ti druzí	PP1
ČT	19.10.	18.00	Ti druzí	PP2
PÁ	20.10.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	E5
SO	21.10.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	AB6
NE	22.10.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	E7
PO	23.10.	18.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	SP
ÚT	24.10.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem	AB2
PÁ	27.10.	19.00	Hvězda v pasti	
NE	29.10.	18.00	První rande	

The Addams Family

Veřejná generálka

Premiéra

Derniéra

Andrew Lippa, John August:

VELKÁ RYBA (BIG FISH) mystický muzikál

„Pojď s draky bít se, panny chránit, mít se, zvítězit, kde zvítězit máš!“ Obdobná pozvání k nespočetným nadpřirozeným výpravám od otce Edwarda celé dětství dostává jeho syn Will. Vydejte se s nimi na neuvěřitelnou pouť, která přinese nejen magická setkání s čarodějnicemi či obry, ale hlavně poselství, jak důležité místo v naší existenci zaujímá fantazie.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: L. Janota nebo A. Slanina, D. Rymeš nebo M. Salvadori, R. Coufalová nebo T. Navrátilová, K. Helbich nebo M. Mičulka, M. Krajčová nebo E. Skálová, O. Halámek nebo D. Vitázek a další.

Garry Marshall, Jonathan Frederick Lawton, Bryan Adams, Jim Vallance:

PRETTY WOMAN romantický muzikál

Pokud budete mít kliku jako trám, seženete si závčas lístky na nádherný příběh jedné velice nepravděpodobné dvojice. I přes mnohá úskalí, rozdíly a předsudky ale nakonec podnikatel Edward a prostitutka Vivian dají celému Hollywoodu velkolepě na srozuměnou, že ve dvou vše zvládnou – stačí jen znát směr ve své mapě ke hvězdám a dojít po něm až k happy endu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: H. Holišová nebo S. Janotová, P. Gazdík nebo P. Štěpán, K. Daňhelová nebo D. Křížová nebo V. Matušovová, R. Jícha nebo I. Ondříček a další.

Lev Nikolajevič Tolstoj:

ANNA KARENINA příběh o hledání lásky

Poháněna svou vášní se vstříci opravdovému citu namísto přežívání v přetvářce bezhlavě pustí i mladá krásná Anna, jež je však manželkou vysoce postaveného carského úředníka Karenina, s nímž má syna Serjožu. Ostudný prohrěšek se proto ihned stává diskutovaným skandálem a v dané době a společnosti nemůže její odvážné jednání bohužel skončit jinak než tragicky.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: I. Vaňková, J. Mazák, J. Mach, M. Němec, M. Isteník, M. Sedláčková, P. Vitázková a další.

Alan Zachary, Michael Weiner, Austin Winsberg:

PRVNÍ RANDE muzikálová komedie o krizi mezilidských vztahů

Na večeri v restauraci by si Aaron a Casey při svém rande naslepo kromě jídla či pití nejraději objednali především lásku! Ráznou Casey však od upřímné konverzace ruší uštěpačné poznámky její šťastně vdané sestry, zakřiknutého Aarona zase rozptyluje vzpomínka na nepodařenou svatbu s bývalkou. Ale možná je právě tohle ten nejlepší začátek pro vztah snů!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: D. Rymeš, E. Skálová, A. Slanina, S. Janotová, D. Vitázek, K. Pekar a V. Matušovová nebo A. Zelová.

Pozvánka

JANE EYROVÁ

„Když jsem začala zkoušet *Jane Eyrovou*, procházela jsem zrovna takovým prapodivným obdobím. Skoro tři měsíce s Janou mi pomohly pochopit spoustu věcí. Jana mě toho hodně naučila a kus její duše už ve mně zůstane asi napořád. Stejně tak ve mně napořád zůstanou slova Helenky Burnsové, které v naší inscenaci vdechla život jedna z mých nejbližších a nejdražších, Peťka Šimberová...: „Víru svou se mít snaž, sílu nedej si vzít... odpouštěj, v tom se skrývá moc tvá...“ Myslím, že tato kouzelná inscenace pohladí duši i vám. Budeme moc rádi, když budeme moct prožít tento nádherný příběh spolu s vámi. Ještě čtyřikrát. Naposled. Pak se rozloučíme. Jak se říká, v nejlepším se má přestat. Janičko milá, děkuju ti za všechno. Těšíme se na vás, diváci.“

Kristýna Daňhelová

A portrait of Renáta Mrózková, a woman with long dark hair, wearing a black top and jewelry, looking thoughtfully to the side with her hands clasped.

Renáta Mrózková

Ráda posouvám své hranice

Na dvě kariéry si sama dělí svůj profesní život tanečnice Renáta Mrózková. Rodačka z Havířova nejprve vystudovala taneční obor na Janáčkově konzervatoři v Ostravě, aby potom na deset let zakotvila v Moravském divadle Olomouc coby sólistka baletního souboru. Zde si „vytančila“ dokonce hned tři širší nominace na Cenu Thálie za tituly *Královna Margot*, *Lady Macbeth* a *Frida*. Od roku 2015 přesídlila do Městského divadla Brno, kde se uplatňuje nejen jako tanečnice, ale stále více se zdokonaluje i coby všestranná muzikálová herečka.

Tíhla jste k tanci odmalička?

Asi tak nějak ano. Odmala jsem se pořád vrtěla a chvílku neposeděla. Tak mě rodiče už v pěti letech dali do Základní umělecké školy Bohuslava Martinů v Havířově. Takže jsem už jako malá holka kromě tance i zpívala a hrála na akordeon. Ten jsem moc ráda neměla a byla to pro mě docela muka se na něj učit. Ale nebyl tehdy už volný klavír a můj děda hrával na akordeon, tak mě na něj maminka taky přihlásila. Je pravda, že po letech, když jsem měla i svoji kapelu *Servou*, vrátila jsem se jak ke zpěvu, tak i ke hře na akordeon. Ale rozhodně se nepovažuji za nějakého velkého muzikanta. S kapelou jsme koncertovali s vlastní tvorbou, psala jsem k písničkám i texty. Dneska už se tomu trochu usmívám... Ale díky tomu, že jsem se zpěvem šla před publikum, mě napadlo, že bych mohla zkusit i muzikál.

Po škole jste nastoupila jako baletka do souboru Moravského divadla Olomouc, kde jste nakonec strávila v angažmá deset let. Jak na toto období vzpomínáte?

Bylo to krásných deset let, kdy jsem si zatančila spoustu nádherných rolí. V roce 2008 mě dokonce potkaly hned tři takové role. S režisérem Liborem Vaculíkem jsem nejprve nastudovala balet *Královna Margot*. Za ztvárnění titulní postavy jsem tehdy dostala cenu Philip Morris Ballet Flower Award, což je taková „baletní Thálie“. Poté jsem naskakovala po těhotné kolegyni do rozjetého tanečního muzikálu *Edith, vrabčák z předměstí*. Režiroval ho zase Libor Vaculík a potkala jsem se tam třeba s Radkou Fišarovou nebo Zbyňkem Fricem. To byl krásný oblouk postavy od tuláckého dětství malé Edith na ulicích přes její boj s alkoholem a drogami až po zákeřnou nemoc. Mám husí kůže, jen si na to vzpomenu. Ve stejném roce jsem naskoušela ještě třetí velkou roli – Mahulenu v baletu *Radúz a Mahulena*. Na konzervatoři jsem měla touhu zatancovat si někdy Julii, to se mi nikdy nepodařilo. Tak beru Mahulenu jako takovou svoji Julii. (smích)

V Olomouci jste často dostávala role osudových žen. Bylo vám to blízké?

Takto jsem bývala obsazovaná zřejmě díky

svému výraznému typu a tomu, že jsem černovláška. Potkala mě tak Carmen, Lady Macbeth, Edith Piaf, Frida... Ale nemyslím si, že bych tím byla nějak zaškatulkovaná. Měla jsem naopak štěstí na různorodé role, při kterých jsem nezůstala jen u jednoho typu. A jestli o sobě mohu něco trochu neškromně říct, tak to, že mi byl od Boha dán výraz, který je pro tanečníka hodně důležitý. Vždycky pro mě bylo podstatné, aby moje postava diváka oslovila do hloubky a aby jí uvěřil. Moc mě proto baví u každé role tuto rovinu rozvíjet a pracovat právě na výrazu. To je vlastně ten důvod, proč mě hodně lákalo i herectví.

Nemrzelo vás, že jste si víc neužila klasického baletu?

Klasického baletu jsem si užila až až – třeba malý Pas de quatre v *Labutím jezeře*. Ale nejsem úplně disponovaná jako klasická baletka. V klasice musí být vše technicky zpracované a pózy naprosto dokonalé, kdežto moderna je víc o výrazu. To já jsem si spíš všechno musela vydržet. Ale jsem opravdu ráda, že jsem si mohla projít i klasickými balety. Dalo mi to skvělý základ, ze kterého dodnes čerpám. V Olomouci jsem roky hrávala hlavní role hlavně v modernách a neoklasikách, ale potom najednou přišlo období, kdy se začaly více nasazovat klasické tituly. To pro mě nebylo úplně to pravé ořechové a až tak mě to nenaplnovalo. Bylo mi tehdy dvatřicet, tak jsem cítila, že musím rychle udělat nějakou změnu, protože u divadla letí roky rychleji, zvlášť u tanečnic. Navíc v té době pro mě přišel nečekaný rozpad partnerského vztahu, takže to byl pro mě další impulz. Na nic jsem nečekala, popadla svého pejska a vyrazila s ním do Brna.

Proč zrovna směr Brno?

Nevím, to byla úplná náhoda, asi nějaká vyšší moc. Nikdy předtím jsem v Brně nepracovala, neměla tu žádné kamarády... Ale možná i proto, že v Brně se dělá nejlepší muzikál! V Olomouci jsem do té doby už měla něco za sebou, byla jsem tam známou tvář. Takže samozřejmě nebylo úplně lehké najednou opustit tu jistotu, to teplé místočko, a jít někam do neznáma. Ale nějak jsem

S Richardem Pekárkem a Alžbětou Janíčkovou

vnitřně cítila, že tento krok musím udělat. Po deseti letech jsem cítila neodvratnou potřebu změny. Vlastně nevím, kde jsem vzala tu odvalu, protože jsem spíš strašpytel a mám ráda takovou tu svoji jistotu a klid.

Jaký byl tedy váš start v Brně?

Těžký. Přijdete někam, kde o vás nikdo nic neví, a vy chcete co nejrychleji všem dokázat, co ve vás je. Měla jsem v sobě navíc takový vnitřní neklid, protože to pro mě bylo i osobně náročné období. Už jsem cítila i touhu po rodině, ale současně jsem potřebovala znovu nastartovat kariéru. Oslovila jsem tehdy kamaráda z ostravské konzervatoře

Jakuba Przebindu, jestli by v Městském divadle Brno nebyla možnost nějakého konkurzu. Tehdy se zrovna chystal muzikál *DUCH*, tak to nakonec byla v říjnu 2014 moje první hostovačka.

Měla jste nějaké zkušenosti s muzikálem?

Do té doby jsem s muzikálem jako takovým do kontaktu nepřišla. Setkala jsem se spíše s operetami, u kterých jsem dělávala i choreografie. V Olomouci třeba k činohernímu muzikálu *Šakalí léta* v režii Ludka Golata, kde jsem současně i hrála roli Bejbiny. Ale tady v Brně mě hned okouzlo to pravé spojení tance, zpěvu a herectví. Uvědomila jsem si, že v muzikálu budu moct dělat divadlo déle než jako baletka či tanečnice.

Věnujete se i zpěvu?

Ano, snažím se. Už dříve jsem v Olomouci chodila na soukromé hodiny zpěvu k sólistovi opery Jiřímu Příbylovi a v Brně takto chodím ke kolegyni ze souboru Magdě Vitkové. U každého nového titulu jsou pro mě těžké korepetice, protože zpíváme samozřejmě podle not. Podobně nejsem školená ani v jevištní mluvě. Ale ráda zkouším nové věci a posouvám svoje hranice, takže to všechno беру jako výzvy.

Na jaké tituly v Brně ráda vzpomínáte?

Napadá mě hned muzikál *Chaplin*, který mě velmi bavil. Pak určitě taneční muzikál *Horěčka sobotní noci*. Potom muzikál *Nine*, kde bylo technicky náročné zpívání. Potom určitě emočně nabitý muzikál *Představ si...*, u kterého se sešla výborná parta. Ještě na mateřské jsem naskočila do *Jane Eyrové*, tu mám taky moc ráda. Tehdy jsem se svoji roli musela naučit za tři dny. Vrátila jsem se po mateřské i do muzikálu *Mamma Mia!*, který jsem původně nazkoušela, ale čtrnáct dní před generálkami jsem otěhotněla a nastoupila na rizikové těhotenství.

Na mateřské s vaším dnes už tříletým synem Arturem jste byla dva roky. Chybělo vám v té době divadlo?

Vůbec ne! Předtím jsem totiž byla u divadla patnáct let v kuse bez pauzy, ani jsem neměla nikdy nemocenskou. Takže když přišlo těhotenství a následně dva roky mateřské, moc jsem si to užila!

S Kryštofem Helbichem a Matyášem Mičulkou v inscenaci *Krokodýl ze Svratky aneb Mozart* v Brně, režie Stanislav Slovák

Po mateřské jste už zpátky v divadelním provozu celou jednu sezónu, přičemž poslední půlrok jste měla pracovníčně hodně nabitý...

Ano, a jsem za to ráda. Začalo to hned po Novém roce pohádkovým muzikálem *Heidi*, který jsme nastudovali pro turné v německém Ingolstadtu. Bylo to tehdy intenzivní třítydenní zkoušení v němčině, takže pro nás všechny pořádný oříšek. Ale utvořila se tam výborná parta a moc jsme si to užili! Dále mě moc bavil muzikál *Velká ryba (Big Fish)*, kde máme coby company spoustu převleků a malých rolíček. Je to krásné představení, které má hloubku a poselství.

Ve výrazné roli jste se blýskla na závěr sezóny v původní novince *Krokodýl ze Svratky aneb Mozart* v Brně napsané pro Biskupský dvůr. Jak vnímáte tuto velkou příležitost?

Náramně jsem si to užila! Roli jednoho z Letopočtů v *Krokodýlovi ze Svratky* jsem měla

jakoby za odměnu na závěr sezóny. Choreografii k představení dělala Peňa Kratochvilová, se kterou moc ráda spolupracuji. Tancujeme tam jen ve trojici ještě s Alžbětou Janíčkovou a Ríšou Pekárkem. Na zkouškách jsme od Peni hltali každý nový krok její choreografie, moc nás to bavilo. Jsem ráda, že jsem si na stará kolena mohla ještě něco tak krásného zatancovat! Pár dní po této premiéře mě ještě čekal záskok v muzikálu *O statečném kováři*, který se také uváděl v létě na Biskupském dvoře. Postava tanečnice tam má jeden zásadní výstup – Čtvero ročních dob. Stojí při něm na vyvýšené konstrukci, která není úplně stabilní. Do toho musí být všechno technicky dokonalé, protože si postupně strhává korálky jednotlivých šatů a mění jejich barvu právě podle ročních období. Tak jsem hlavně ráda, že jsem to zvládla!

Text: Lenka Kolegarová

5. a 6. října na Činoherní scéně

Simon Mawer

SKLENĚNÝ POKOJ

Příběh legendární vily v režii a drammatizaci Stanislava Moši

František Šterbák

Mozart je nepochybně génius

František Šterbák je podepsán pod inscenací *Krokodýl ze Svatky aneb Mozart v Brně* jako autor hudební koncepce a orchestrálního aranžmá. Svým výběrem hudebních ukázek ale i výrazně zasáhl do konečné podoby inscenace, která měla v červnu světovou premiéru na Biskupském dvoře. Celý rozhovor s ním si můžete přečíst v programové brožuře, na následujících stranách se ukázkami z něj ještě jednou vrátíme k letním představením.

Co je na aranžování nejnáročnější?

Ovládnout a uhlídat míru osobního vkladu. A být připraven na různá překvapení a nové poznatky. Takže si musíš dát bacha hlavně na sebe a na svůj pocit, že už všechno víš líp a nic tě nemůže překvapit. Abys byl pravdivý, abys vinou vad svého charakteru neprodukoval chyby, které budou věc posouvat špatným směrem.

Máš nějaké svoje aranžmá obzvlášť rád?

Rád mám všechna, ale když se ptáš... (pauza) Byl jsem hodně spokojený s *Poslední lodí*. Na začátku se mě Dan Kalousek ptal, jestli mám rád Stinga, a já vyhýbavě řekl: „Docela jo.“ Což jsem lehce lhal, protože ho znám pramálo, doma bych si ho nikdy nepustil. Ale právě skrz to aranžování jsem se

k jeho hudbě opravdu dostal, a nakonec mě to bavilo hodně.

Připravila tě na aranžování studia skladby? A měl jsi nějaký vzor, někoho, komu jsi koukal pod ruce?

Studia skladby mě na aranžování nepřipravila. V dnešním hudebním školství, silně ovlivněném modernismem, se skoro zakazuje vyučovat nějaké řemeslné nebo technické postupy. Všechno je zaměřené na tvůrčí originalitu, jako by ani nebylo co se naučit. Možná na konzervatoři ještě nějaké ty základy dostaneš, ale na akademii už je to dle mého názoru opravdu jenom pindárna. Nekonečná tvůrčí pindárna. Někomu může takový názor připadat nepřijatelně vyhrocený, ale já čas od času musím předělávat

práci po svých vystudovaných a často daleko úspěšnějších kolezích, takže mi musíš věřit, že vím, o čem mluvím.

A komu jsem koukal pod ruce? To rád prozradím. Svému staršímu spolužákovi Miloši Bokovi. Člověku současným modernistickým hudebním establishmentem silně odstavovanému, třikrát nepřijatému ke studiu skladby na konzervatoři. Člověku s fantasticky detailní znalostí obrovského množství hudební literatury, díky které mohl učit sám sebe i nás, co jsme byli v jeho blízkosti. To je člověk, kterého si nesmírně vážím a je pro mě velikou autoritou, a to navzdory kontroverzi, kterou jeho jméno vyvolává (dnes už celostátně kvůli úpravám české hymny). Jeho kompozice formovaly celou generaci hudebníků, která na nich strávila krásné mládí. Ta úprava hymny je mimochodem velmi kvalitní. Já rozumím hudbě a umím to posoudit.

Už jsi to natukl – jak jako vystudovaný skladatel bereš to, že pracuješ skoro výhradně na dílech jiných skladatelů? Říkáš si občas, že musíš dirigovat nebo aranžovat něco, co bys sám napsal líp?

Dneska už si to neříkám. Dřív jsem možná něco posuzoval a hodnotil. Ale samozřejmě, že jako aranžér často něco takzvaně vylepšuju. A když na to nikdo nic neříká, tak asi dobrý. (smích)

Těžko se o tom mluví, ale v určitý okamžik mě tvůrčí ambice víceméně opustily. Je v tom samozřejmě kus rezignace, to nepopírám, ale já jsem dnes už jen rád, že dělám to, co dělám. V určitém věku vidíš, že karty jsou už rozdané, že už to bude tak, jak to je. A já budu vlastně moc rád, když to bude dál takhle.

Co tě hodně bavilo dirigovat?

Je toho víc, ale řeknu jedinou věc: *Miss Saigon*. To jsem si hodně užíval. Krásné nápady, perfektní aranž, dojemné to bylo. Kdyby to někdy někdo v Čechách dělal tak, jak se obvykle nikam nevnučuju, tady bych se snad i vnucoval, abych to mohl dělat. A pak jsem nikdy nedělal *Jekylla a Hyde*a a tam mě hrozně baví ty romantické písničky. To je arcipop.

Jsou i věci, které moc neznám a objevuju je,

protože vlastně nejsem v muzikálu nijak zásadně vzdělaný. Třeba jsem moc neznal *Divotvorný hrnec*, který jsem viděl naposled před lety, teď ho budu dělat v Opavě, probírám se tím a jsem nadšený.

Co posloucháš, když neposloucháš Stinga? Nebylo to tak vždycky, ale čím dál radši poslouchám ticho, protože hudebních zvuků mám dost v práci. Ale čas od času jsem hrozně rád, když si můžu pustit někoho, jako je třeba Jacob Collier nebo Dirty Loops, někoho, komu se můžu upřímně a ze srdce obdivovat a kdo skládá a hraje něco, co bych já nedokázal.

Už jsi hrál na piano v životě dost?

Přesně tak, svoje jsem si odehrál. Popravdě už to nesnáším. Pokaždé, když odklopím víko a uvidím klaviaturu, udělá se mi lehce nevolno.

Jaké tedy bylo pro člověka, který žije spíše mimo vážnou hudbu, strávit několik měsíců s kolegou Mozartem?

V mládí jsem Mozarta neměl rád, přišel mi málo vznešený. Čím jsem starší, tím ho doceňuju víc a víc. V mládí jsem se cítil jako umělec, prožíval jsem se smrtelně vážně a bral se důstojně. To s Mozartem příliš nejde dohromady. A jak jsem – snad – znormálněl, oceňuju stále víc jiskru a lehkost, kterou Mozart má. A ve svém stylu je to opravdu jedinečná, geniální hudba.

Ale popravdě mám rád hlavně Mozarta instrumentálního, ne operního. A hlavně rychlého. Když Mozart švihá, je to krásný. Když pomalu lyrizuje, tak mě to tolik nebaví. Ale když jsem se teď celým Mozartem musel kvůli *Krokodýlovi* proposlouchat, tak jsem našel i skvělé nahrávky Mozartových oper s řecko-ruským dirigentem Teodorem Currentzisem. A to je Mozart brutální a rychlý, jako když tě řeže dubovým klackem. Žádná přílišná galantnost a vytríbenost. To mě bavilo velice.

A k té práci samotné – nejdřív jsem byl upřímně vystresovaný a pak se mi upřímně ulevilo. Vystresovaný jsem byl, protože scénář byl teprve rozepsaný, já vůbec nevěděl kudy a vy jste zvažovali, jestli tam bude jen instrumentální hudba nebo i nějaké Mo-

Premiéra muzikálu *Grand Hotel*

zartovy árie. A mluvili jste o *Bitls*, že by to mohlo být na podobném principu. Jenže když si to srovnáš s *Bitls* – to byly obecně, notoricky známé věci, jedna vedle druhé. Co znají masy z Mozarta?

Malou noční hudbu.

Přesně. A v té se nezpívá. Pak *Královnou noci* z *Kouzelné flétny*, kterou jsme nakonec použili, a pak řekneme dvě další árie. A to je všechno. Ano, Mozart je nepochybně génius, klíčová postava celé západní hudby, klaním se mu... ale otázka je, jestli to všechno už není spíš do učebnic. Že by Mozartova hudba mezi lidmi nějak zásadně žila, to mi nepřijde. Určité se tím dotknou ctitelů vážné hudby, ale ti mi desetiletí od desetiletí stále víc připadají jako marginálové. Nejsem si vůbec jistý, jestli za dvě stě let budou mladí lidé vědět, kdo byl Mozart. Nebo to pro ně bude jenom jméno z učebnice. A bude se říkat, že je to hrozný a že je to úpadek. No jo, no. Co naděláš?

Takže árie tam nakonec prakticky nejsou a nevadí to, ne?

No, režisér Petr Novotný vždycky říkával, že řekneme pět procent populace se zajímá o instrumentální hudbu. Zbytek chce slyšet zpěv, chce slyšet lidský hlas, chce slyšet písničky. Takže v tomhle mám z *Krokodýla* trochu strach. Ale uklidňuje mě, že vy jste napsali geniální divadlo, takže to můžu brát tak, že můj úkol je „jenom“ to nezkatit. Já ostatně jsem dosti netypický muzikant v tom, že mě na hudebním divadle vždycky a za všech okolností zajímá víc divadlo než hudba. Hudba může věci pomoci nebo ji zkatit. Ale nikdy mě na divadle nemůže strhnout sama o sobě. V tom jsme třeba s Milošem Bokem v rozporu, protože on je velký wagnerián. Wagnerova hudba je sama o sobě obdivuhodná, ale jako divadlo mě to nebaví, nerozumím tomu a v příběhu se beznadějně ztrácím. Já se nechci okouzlovat čistě hudebními kvalitami, chci vidět dobré divadlo, kterému budu věřit a které mě vtáhne.

Text: Jan Šotkovský

Městské divadlo Brno s hlubokým zármutkem oznamuje, že v pátek 28. července 2023 ve věku 78 let zemřel Ing. Lubomír Spáčil.

Ještě na konci ledna tohoto roku přebíral v rámci tradičního předávání divadelních cen Křídla náš dlouholetý kolega, přítel a ekonomicko-provozní náměstek divadla Ing. Lubomír Spáčil z rukou Stanislava Moši Cenu ředitele za svědomitou práci, kterou pro naše divadlo soustavně s pečlivostí jemu vlastní vykonával posledních třicet let. Tato slavnostní chvíle se pro něj tehdy stala i rozlučkovou, neboť právě teprve na konci ledna 2023 z divadla odešel do (jak se tak říká, ale u něho to platilo stoprocentně) zaslouženého důchodu.

Připomeňme si Ing. Lubomíra Spáčila prostřednictvím osobní vzpomínky ředitele Stanislava Moši:

„V roce 1990 jsem převzal jako umělecký šéf

tehdejšího Divadla bratří Mrštíků zodpovědnost za hlavní činnost, netušil jsem, že hned za dva roky se stanu i ředitelem tohoto divadla. Bylo těsně po revoluci, a i když převládalo obecné mínění, že teď si budeme „psát zákony“ sami, existoval jasný řád a pravidla, která musela být jednoznačně dodržována. A já se v nové situaci v mnoha ohledech cítil jako sice orientovaný, ale přece jenom amatér. Navíc můj předchůdce v této funkci zrušil (aby ušetřil peníze) řadu pracovních pozic, bez kterých prostě nebylo možné instituci našeho typu provozovat. Musel jsem se všechno, co se týče především zákonů a ekonomiky, učit tzv. za pochodu. Ovšem nešlo to bez podpory člověka, který by se o tuto problematiku nestaral na plný úvazek. Jsem nesmírně vděčný

své kolegyni Zdeně Nykodýmové, která tehdy u nás vedla komerční oddělení, že mi do kanceláře přivedla Luboše Spáčila s tím, že zásadním způsobem pomůže. Že je sice už pár let v invalidní penzi, ale že se doma nudí, a tak by nám na nějakou dobu mohl se svými zkušenostmi vypomocet. Ta „nějaká doba“ se protáhla na 30 let!!!

Luboš mi po celou tu dobu stál po mém boku jednou jako má pravá, jindy levá ruka a naprosto zásadním způsobem se zasloužil o to, čeho naše divadlo v tomto období dosáhlo. Pomohl mi v personální rekonstrukci, nastavil jasná ekonomická pravidla, která následně řídil a kontroloval. Nebyl jediný problém, před kterým by utekl, a všechny úkoly plnil s absolutním přehledem. Stejně tak jako si bral práci domů, tak jsem ho mnohokrát našel v práci pozdě v noci či o víkendech. Zcela se s naším divadlem identifikoval. Na jeho práci mě vždycky bavilo to, že nikdy nepřijímal zákony či různá nařízení tupě jako jakási dogmata. Tam, kde by se jiní obávali vystoupit z řady, se on řídil normálním rozumem.

Naprosto jedinečný je však jeho podíl na stavebních a rekonstrukčních akcích našeho divadla, při nichž byl tím, kdo vše hlídal a kontroloval. Nejprve to byla v roce 1995 nutná rekonstrukce havárie postižené Činoherní scény, jejíž realizace proběhla během několika měsíců!!! (Nikdo tehdy nevěřil, že bude termín dokončení dodržen.) V roce 2004 jsme slavnostním představením muzikálu *Hair (Vlasy)* otevřeli novostavbu Hudební scény, která se připravovala už od roku 1998. Podobně jako při jiných takovýchto akcích byla našemu divadlu svěřena investiční činnost a byl to vždy Luboš, který ji řídil. Rok po zprovoznění Hudební scény k nám zavítala kontrola z NKÚ, která v zápisu o kontrole konstatovala, že šlo o příkladně vedenou stavbu. Zeptal jsem se tehdy vedoucího kontrolní skupiny, jestli jsou výsledky jejich kontrol podobné i u jiných subjektů. Odpověděl mi: „To byste se divil! Všude toho špatného najdeme tolik, až je nám to nepřijemné, ale

u vás, když jsme cokoliv potřebovali a řekli si o to panu inženýru Spáčilovi, ten vstal, sáhl do polic ve své kanceláři, vytáhl šanon, otevřel jej a doložil přesně to, oč nám právě šlo. To jsme nikde jinde nezažili.“ Po několika letech Luboš řídil další významnou stavbu, a to montážní halu se sklady v areálu našeho divadla. A znovu to dopadlo na výbornou. Do provozu byla předána v roce 2016.

Vedle všech povinností, které s jemu vlastní pečlivostí naplňoval, nevynechal jedinou premiéru svého milovaného divadla a v několika z nich vystoupil i jako herec. (Zde nutno podotknout, že aby neměl divadla málo, vedl jako režisér a šéf amatérské divadlo ve Vojkovicích!)

Za celých těch třicet let jsem Luboše nikdy nepotkal zamračeného, vždy kolem sebe šířil báječnou náladu. A nikdy se mu nestalo, že by mu jeho zdravotní stav nedovolil dokončit jakoukoliv práci. Nezapomenu, že když jsem jednou v noci (když jsme stavěli Hudební scénu) přivezl dokumenty z Ministerstva kultury k jeho kontrole a podpisu, které jsem musel následující den v Praze s komentářem odevzdat, měl Luboš den po operaci a byl na JIPCE!!! Přes telefon (čert ví, jak se k němu dostal) mi řekl, ať počkám před jeho oddělením venku. Čekám tedy, otevřou se skleněné dveře a Luboš z nich vychází jenom v andělíčku a se stojanem, na němž si veze výživu odkapávající do jeho paže... Zkoukne plány, udělá pár poznámek, podepíše a poslušně se vrátí do péče lékařů...

Kdyby jen nebylo toho nemilosrdného času! Každému bych přál takového kolegu, takového kamaráda!

Milý Luboši, za všechno Ti nekonečně děkujeme! To říkám i za všechny kolegy a dovolím si říct i diváky našeho divadla!“

Čest jeho památce!

1. **Nejoblíbenější herec (vypište jméno):**
2. **Nejoblíbenější herečka (vypište jméno):**
3. **Nejoblíbenější inscenace (zakřížkujte):**

- Tracy Letts / Mary Page Marlowová
- Robin Schenk, Petr Štěpán, Miroslav Ondra / Devět křížů
- Pam Valentine / Ti druzí
- Noah Gordon, Iván Macías, Félix Amador / Medicus
- Richard Bean / Sám na dva šéfy
- Roald Dahl, Dennis Kelly, Tim Minchin / Matilda
- Arthur Miller / Pohled z mostu
- Noël Coward / Hvězda v pasti
- Andrew Lippa, John August / Velká ryba (Big Fish)
- W. A. Mozart, F. Šterbák, S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán / Krokodýl ze Svratky aneb Mozart v Brně

4. **Nejvýraznější tvůrčí počín (u jedné inscenace zakroužkujte jeden zvolený umělecký obor z uvedené nabídky):**

Mary Page Marlowová / scéna a kostýmy – hudba – pohybová spolupráce – plakát

Devět křížů / hudba – libreto – scéna – kostýmy – choreografie – plakát

Ti druzí / překlad – scéna – kostýmy – plakát

Medicus / překlad – hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – projekce – plakát

Sám na dva šéfy / překlad písňových textů – scéna – kostýmy – hudební nastudování – pohybová spolupráce – plakát

Matilda / překlad – hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – trikové efekty – plakát

Pohled z mostu / scéna – kostýmy – hudba – plakát

Hvězda v pasti / scéna – kostýmy – hudba – pohybová spolupráce – plakát

Velká ryba (Big Fish) / překlad – hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – projekce – loutky – plakát

Krokodýl ze Svratky aneb Mozart v Brně / hudba – libreto – scéna – kostýmy – choreografie – plakát

Nevybrali jste si ve čtvrté kategorii nic z nabízeného výčtu? Zde je prostor pro Vaše další návrhy:

.....

Slavnostní otevření Hudební scény

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce!

Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyer Činoherní a Hudební scény či na pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v lednu 2024 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu.

Proto, prosím, vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Telefonní číslo:

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyer Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB či zašlete poštou nejpozději do 31. 12. 2023. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Dějiny Hudební scény

V letošní sezóně si touto rubrikou připomeneme 20 let existence Hudební scény, jež oslavíme v říjnu 2024.

Sezóna 2004/2005

Pro naše divadlo nastávají mimořádné dny – premiérami muzikálu **Hair (Vlasy)** podle scénáře Miloše Formana **otevíváme v prvních třech říjnových dnech Soudobou hudební scénu**. Inscenace v režii Doda Gombára se stává událostí číslo jedna a zaznamenává obrovský ohlas stejně jako samotná budova, jejíž technické vybavení patří mezi nejlepší v Evropě. Za své výkony jsou na **Cenu Thálie** nominováni Markéta Sedláčková jako Jeanie v širší nominaci a **Dušan Vitázek** jako Berger, který si skleněnou vázu skutečně odnáší. **Městské divadlo Brno získává 1. místo v soutěži o nejlepší stavbu Jihomoravského kraje a titul Stavba roku 2004**. Dále je mu uděleno **Čestné uznání stavbě TOP INVEST** v soutěži o nejlepší investici roku 2004. **6. a 7. 11.** uvádíme obnovenou premiéru klasické operety **Veselá vdova**, kterou zinscenoval režisér Pavel Fieber. **S premiérami 3. a 4. 12.** je díky autorům **Stanislavu Mošovi a Zdenku Mertovi** a jejich původnímu pohádkovému muzikálu **Zahrada divů** potvrzena jedna z deklarovaných základních tendencí naší tvorby, a to že jeviště divadla budou sloužit jako prostor pro tvorbu současných autorů, což je kontinuálně stvrzováno dalšími nasazovanými tituly. **29. 1.** uvádíme premiéru klasické operety **Netopýr** v režii Pavla Fieberta. **2. a 3. 4.** se premiérově v původním českém muzikálu autorů **Milana Uhdeho a Miloše Štědroň** v režii Petra Kracika rozehrává osud slavné pařížské prostitutky v inscenaci **Nana**, která se stává i zahajovacím představením prvního ročníku námi pořádaného **festivalu Dokořán pro hudební divadlo**. Miloš Štědroň je posléze nominován na Cenu Alfréda Radoka za zhudebnění tohoto díla. Poslední premiérou úvodní sezóny Hudební scény se **27. 5.** stává romance **Bouře** v režii Zdeňka Černína.

Za oponou: Robert a Pavla Jíchovi se stávají rodiči dcery Marie; otisky dlaní do Chodní-

ku slávy připojují Jiří Horký, Petr Gazdík, Igor Ondříček a Dušan Vitázek; rodina Lenky Bartolšicové vítá dceru Veroniku.

Sezóna 2005/2006

Při premiérách muzikálu Lionela Barta **Oliver!** v režii Stanislava Moši **24. a 25. 9.** je jasné, že Brno má kromě nové scény i **nové dětské hvězdy**. Hvězděně září i **Jan Apolenář**, jenž je za roli Fagina nominován na Cenu Thálie. Do širší nominace se dostává také Jana Musilová za roli Vdovy Corneyové. **12. a 13. 11.** po 71 úspěšných reprízách rockové opery **Jesus Christ Superstar** odehraných v zahraničí v anglickém jazyce uvádíme v režii Stanislava Moši toto ikonické dílo i na domácí půdě. **14. 1.** je na programu světová premiéra původního muzikálu **Miloslava Klímy, Zbyňka Srby, Pavla Vrby a Oldřicha Veselého Odysseia. Happy Birthday, Mr. M.!** – tak je nazván projekt, kterým **11. 2.** blahopřejeme Stanislavu Mošovi k padesátinám. Unikátnímu koncertu v režii Petra Gazdika předchází otištění dlaní oslavence na Chodník slávy. **25. 3.** v premiéře uvádíme autorský projekt **Petra Kofroně, Zdenka Plachého a Jiřího Šimáčka Magická flétna**. Skladatel Petr Kofroň je Nadačním fondem cen Alfréda Radoka odměněn prestižním oceněním v kategorii Hudba. **6. a 7. 5.** hraje me premiéru slavného muzikálu **Šumař na střeše**, jenž se v režii Pavla Fieberta stává další úspěšnou hrou repertoáru. Druhý ročník festivalu Dokořán je **17. 6.** zahájen premiérou hudební revue **Orfeus v podsvětí** v režii Gustava Skály.

Za oponou: Alena Antalová povíla dceru Alenku; Alan Novotný se chlubí synem Nicolase; Markéta Sedláčková přivádí za asistence hrdého tatínka Stanislava Slovák na svět syna Tadeáše; Eva Ventrubová se raduje ze syna Vojty a Monika Králová ze syna Jakuba.

Text: Kateřina Vižďová

Hororová muzikálová komedie

Addamsovi. Taková trochu ne úplně normální rodina. Žije v tajemném domě v ústraní kdesi za městem blízko hřbitova a její členové si odpradáвна libují ve strašidelném až morbidním humoru, jejich nejoblíbenější barva je černá a za nejkrásnější věc na celém životě považují smrt. Každodenní hrůzostrašná rutina Addamsovy rodiny ve však razantně změní, když mladá Wednesday přivede představit svého nového přítele Lucase. Ba co víc? Na návštěvu do této démonické domácnosti mají zavítat i Lucasovi rodiče a zamilovaná Wednesday, která je jako vyměněná, požaduje po svých příbuzných, aby se chovali normálně. Jako normální lidé – tedy úplně jinak, než na co jsou zvyklí. Při společné večeři, kde dochází ke spoustě trapných výstupů, nakonec Wednesday, aby uklidnila situaci, oznámí, že se budou s Lucasem brát, což se všemi teprve pořádně zamává...

Příslušníci podivné rodiny Addamsovy se poprvé objevili v roce 1938 v komiksu Charlese Addamse. V šedesátých letech se poté oblíbené postavičky dostaly i na televizní obrazovky v hraném seriálu, kde získaly jména, která jim zůstala dodnes. Následovalo posléze několik animovaných seriálů a také celovečerních hraných filmů. V roce 2022 uvedla streamovací společnost Netflix s ohromným úspěchem prvních osm epizod seriálu *Wednesday*.

Muzikálová adaptace vyšla z dílny broadwayských matadorů Marshalla Brickmana (mimo jiné stálého spolupracovníka Woodyho Allena) a Ricka Elice, kteří napsali libreto. Hudbu a písňové texty stvořil Andrew Lipa, autor písní k muzikálu *Velká ryba* (*Big Fish*), který měl českou premiéru právě u nás v dubnu 2023 a je stále na repertoáru divadla. Muzikál *The Addams Family* mohli nejprve spatřit diváci v Chicagu v roce 2009, ovšem oficiální broadwayské premiéry se dočkal v divadle Lunt-Fontanne Theatre v New Yorku 8. dubna 2010. Lipa byl za

svou práci na *Addamsově rodině* oceněn nominací na Cenu Tony (nejlepší původní hudba) a dvěma nominacemi na Cenu Drama Desk (hudba a texty písní). *Addamsova rodina* s Nathanem Lanem a Bebe Neuwirthovou v hlavních rolích lámala už v Chicagu rekordy v návštěvnosti během zkušebního uvedení a na Broadwayi až do svého ukončení 31. prosince 2011 odehrála 34 previews a 725 řádných představení. A od té doby se objevil muzikál o poněkud zvláštní rodině na jevištích celého světa.

Brněnští diváci se také mohou těšit na tuto velmi vtipnou, ironickou a lehce hororovou podívanou pro celou rodinu s notnou dávkou nadsázky a skvělými melodiemi, kterou uvede Městské divadlo Brno v překladu **Zuzany Čtveráčkové s premiérou 28. a 29. října 2023**. Úspěšný muzikál přivede na jeviště Hudební scény režisér **Stanislav Slovák** se svým týmem – autory hudebního nastudování, sbormistry a dirigenty se stanou **František Šterbák a Ema Javorová**, o scéně i scénické projekce se postará **Christoph Weyers**, autorkami kostýmních návrhů budou **Andrea a Adéla Kučerovy**, choreografem pak **Martin Páček**, masky do inscenace navrhne **Jaroslav Milfajt**, to celé pod dramaturgickým dohledem **Miroslava Ondry**. Z hereckých osobností, které postavám vdechnou život, se můžete těšit například na **Svetlanu Janotovou** nebo **Terezu Navrátilovou** nebo **Andreu Zelovou**, **Jiřího Daniela** nebo **Alana Novotného** nebo **Adama Kaňáka**, **Esther Mertovou** nebo **Klárku Ondrůškovou**, **Tomáše Saghera** nebo **Oldřicha Smysla**, **Martu Matějovou** nebo **Evelínu Studénkovou**, **Kryštofa Helbicha** nebo **Petra Horkého** nebo **Matyáše Mičulku**, **Roberta Jíchu** nebo **Marka Koláře**, **Lucii Bergerovou** nebo **Lenku Janíkovou**, **Šimona Fikara** nebo **Adama Gazdika** nebo **Josefa Gazdika** a mnohé další.

Text: Miroslav Ondra

Nepřehlédněte

Jsme pro vás opět otevřeni dokořán

Po prázdninové pauze tu jsou s novou sezónou nejen nová čísla časopisu Dokořán, ale dokořán pro vás otevíráme i naše divadelní budovy. **Činoherní scéna** je pro vás připravena již od 7. září, kdy vás přivítají hned dva Hamletové – Michal Isteník a Martin Mihál. **Hudební scéna** muzikálovými melodiemi ožije od 13. září díky titulům jako *Devět křížů*, *Jane Eyrová* či *Matilda*. Před vstupem do hlediště je však potřeba vstoupit ještě do pokladny, ať už do centrální, kde si spolu se vstupenkami můžete pořídit i CD s nahrávkami hudebních inscenací, či do večerní, jež je pro vás na obou scénách k dispozici před začátkem představení. Neváhejte k nim zavítat třeba i během podvečerní procházky kolem divadla, může se stát, že právě uvolněné místo z nevyzvednuté rezervace čeká zrovna na vás. **S očima otevřenými dokořán sledujte i naše sociální sítě, kde je pro vás neustále přichystán exkluzivní obsah plný záklisných fotek, informací a soutěží.**

Těšíme se na společná setkávání v divadelní sezóně 2023/2024!

V příštím čísle

- Dozvíte se, koho tentokrát Herecká asociace nominovala na Cenu Thálie. Již teď můžeme prozradit, že užší i širší nominací byla oceněna řada našich kolegů.
- Podrobněji představíme novou inscenaci *Velký Gatsby*, kterou ve své režii chystá Petr Gazdík.
- Budeme pokračovat v seriálu o dějinách Hudební scény a představíme další divákům neznámé místo v tomto divadelním domě.
- Plakát Patrika Földešiho.

Mediaální partneři

RENGL

DOKOŘÁN září 2023

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

286. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 24. 08. 2023

Náklad 5 100 ks

Foto: Nikol Wetterová

a Tino Kratochvil

Titulní strana:

foto: Nikol Wetterová

Roald Dahl, Dennis Kelly, Tim Minchin

MATILDA

režie Petr Gazdík

26. září až 1. října

na Hudební scéně

Přejeme všem žákům i studentům hezký

začátek školního roku

Diana Velčická, Míma Krajčová, Rastislav Širila, Michaela Hasalová a Viktoria Abrahám

Světová premiéra 3. června na Biskupském dvoře

Wolfgang Amadeus Mozart František Šterbák Stanislav Slovák Jan Šotkovský Petr Štěpán

KROKODÝL ZE SVRATKY

ANEB MOZART V BRNĚ

mystifikační balábile s velkým orchestrem režie Stanislav Slovák

